

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Τὸ φλογερὸ ῥέμμα μιᾶς ἀγνώστου. Ἡ νεκρὴ Λεοντίνη πρὸ ἀγαπᾶ τὸν 20ετῆ ποιητῆ. Ἐρως ἐξ ἀποστάσεως. Ἡ μελαγχολία τοῦ Σατωβριάνδου καὶ οἱ φόβοι του. Γέ ζήτημα τοῦ γάμου τῆς Λεοντίνης. Ὅπου ὁ Σατωβριάνδος δὲν ξέρει τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἐρωτικές ἐπιστολές γεμάτες φλόγα καὶ πάθος. Ἡ νεανική καρδιά ἐνὸς γέροντος. Στὰ λουτρά τοῦ Κοττερέ.

ὈΝ Νόεμβριον τοῦ 1827, ὁ Σατωβριάνδος, ὁ ὁποῖος βρισκότανε στὸ ζενιθ τῆς δόξης του, ἔλεγε μιὰ μέρα ἕνα γράμμα, γεμάτο παράφορο ῥομαντικὸ πάθος καὶ προσεχόμενον ἀπὸ κάποια ἀγνωστὴ του. Ἡ νέα αὐτὴ ὑπογραφοῦτανε στὸ γράμμα τῆς Ἀντέλας, μὴ τὸ πραγματικὸ ὄνομα, ὅπως ἀπεκάλυφθη ἄργότερα, ἦτανε Λεοντίνη τῆς Βιλνενφ. Στὸ γράμμα τῆς, ἡ Λεοντίνη δὲν ἐξέφραζε μόνον τὸν ἑξαίσιον θαυμασμό της πρὸς τὸν ἀνοητόν καὶ μεγαλοφυῆ συγγραφέα τὸν «Μαρτίνο», ἀλλὰ καὶ τὸ ἔξιολογεῖτο τὸν ἔρωτά της πρὸς αὐτόν. Ἐὰν βαθρὸν καὶ φλογερὸ ἔρωτα πρὸς ὁ Σατωβριάνδος, παρ' ὅλα τὰ ἐξήγητα του, ἔλεγε ἑμμενῆ. Στὸ τέλος δε, τὸν παρακαλοῦσε, τὸν ἰκέτευε σκεδόν, νὰ τῆς ἔπιτρο ψῆ νὰ γίνῃ φίλη του καὶ νὰ προσπαθῆσαι εἰς μὲ τῆ νεότητά της καὶ τὴν τρυφερότητά της νὰ ἐκσυρᾷ τὴν καρδιά τοῦ Σατωβριάνδου ἀτ' ὅλες τῆς πίκρας του καὶ τῆς ἀπογοητεύσεως, πού ἔλεγε νοιώσει στῆ ζωῆ του.

«... Ἐξέφω, τοῦ ἔγραφε, ὅτι, καθὼς θὰ διαβάζετε τὸ γράμμα μου, θὰ χαμογελᾷτε... Προσπαθήστε, ὡστόσο, τὸ χαμόγελό σας αὐτὸ νὰ εἶνε χαμόγελο ἐπιεικέως, πού ἔλεγε νοιώσει στῆ ζωῆ του.

καί, καὶ ὄχι χαμόγελο οἰκτου καὶ, προπαντός, μὴ φανερωθεῖτε τὸ μυστικόν μου αὐτὸ πὲ κανέναν. Ὁ κόσμος εἶνε τόσο κακὸς καὶ ζηλιάρης!... Τὶ θέλετε ἀν μάθαινε πὸς μιὰ ἀγνωστὴ γυναίκα ἐτοίμησεν νὰ γράψῃ μὴ ῥομαντικὴ ἐπιστολή στὸν ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἡ μεγαλοφυΐα περὶ ψηλότερα ἀτ' ὅλες τῆς μεγαλοφυΐας τῆς ἐποχῆς μας; Καὶ πὸς ἡ ἀγνωστὴ αὐτὴ τοῖμα νὰ περιμένῃ μὴ ἀπάντησίν σας!... Μὰ γιατί νὰ μὴ τὴν περιμένω; Εἶνε δυνατόν σὲ μιὰ κερδίᾳ σὴν τῆ δικῆ σας, τόσο εὐγενική, τόσο μεγάλη, νὰ μὴν ἐπιρροῇ ἢ στίθῃ τοῦ ἰσχυρισμοῦ, ἢ ὁποῖα ἐνεψύχονε τοὺς προγόνους μας καὶ ἡ ὁποῖα δὲν τοὺς ἐπέτρειπε ποτὲ ν' ἀφήνουν μιὰ γυναίκα χωρὶς ἀπάντησιν;»

Καθὼς βλέπετε, ὁ ρομαντισμὸς τῆς ἀγνωστῆς αὐτῆς θαυμαστῆς τοῦ Σατωβριάνδου δὲν τὴν ἐμπόδιζε νὰ εἶνε καὶ λίγο ποιητῆ. Ἐτοί ὁ Σατωβριάνδος πιστώθηκε στὴν παιγίδα της καὶ τῆς ἀπάντησε.

Ἐκεῖνον ὅμως πού τὸν ἔκανε κυρίως νὰ τῆς ἀπαντήσῃ δὲν ἦταν τόσο τί κομπλιμέντα τῆς Ἀντέλας, ὅσο τὸ μυστικόν πού ἐκρυβε ἡ γυναίκα αὐτῆ... Τῆς ἀπάντησε γιὰ νὰ δῆ ἂν θὰ μπορούσε νὰ συνάψῃ αἰσθηματικὴς σχέσεις μὲ μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποῖα θέμενε γιὰ πάντα ἀγνωστὴ καὶ τὴν ὁποῖα θὰ μπορούσε νὰ πλάσῃ καὶ τὴν ὄνειρο ἄσπρος ἦδηλε. Ἐτοί ἡ πραγματικότης δὲν θὰ κατέστρεφε, ὅπως συνήθως, τὸ πλάσμα τῆς φαντασίας του.

«Ἄν συναντηθῆμι μιὰ μέρα, δεσποινίς, τῆς ἔγραψε, στὴν ἀπάντησή του, θὰ ἴδω δίχως ἄλλο μισοτό μου, χαμμά νέα καὶ ὁμορφὴ κοπέλλα, γεμάτῃ εὐγένεια, αἰσθηματικὴ καὶ χάρες, ὅπως τὸ γράμμα της. Καὶ σὲς θὰ δῆτε τότε ἕνα γερνάνκι μὲ κάτασπρα μαλλιά, τὸν ὁποῖο τὸ μόνο ποῖόν αὐ πού μὴν εἶνε ἀκόμα νεό, εἶνε ἡ καρδιά του. Ὁποῖο εἶνε καλύτερα νὰ μὴν συναντηθῆμι ποτέ, δεσποινίς. Γιὰ τ' ἔσεις θὰ καταστρέφατε τὴν ὄραία σας πλάνη καὶ ἐγὼ θὰ ὑπέφερα χωρὶς λόγο...»

Ὁ ὑπέφερε ὁ Σατωβριάνδος; Ναι, θὰ ὑπέφερε, γιατί θὰ ἔβλεπε στὰ μίτια τῆς θαυμαστῆς του, ἂν συντηρόντο, τὴ μοιραία ἀπογοήτευσι, τὴν ὁποῖα ἐκείνη θὰ ἐνοιώθει βλέποντας μπροστά της ἕνα γέρον, καὶ γιατί θὰ αἰσθανότανε—πράγμα ὀδυνηρότατο γιὰ ἄνθρωπον, πού ὡς τότε εἶχε τρελλὰ ἀγαπᾶσθαι ἀπὸ τῆς γυναίκης—ὅτι δὲν μπορούσε πειὰ νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ἔρωτα... Γι' αὐτὸ ὁ ποιητῆς ἀπέφυγε ὅσο μπορούσε τὴν συνάντησιν αὐτὴ καὶ προσπαθῆσαι νὰ μείνῃ γιὰ τὴν Ἀντέλα, ἕνα πλάσμα αἰθέριον καὶ ὄνειρευτό, ὅπως ἐκείνη τὸν εἶχε πλάσει μὲ τὴν φαντασία της :

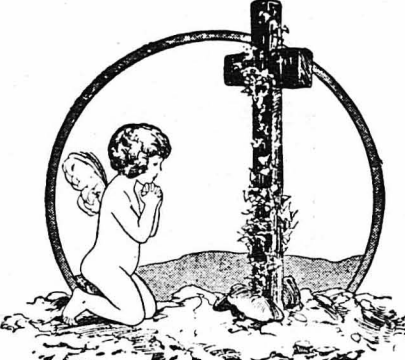
«Ἐξέφω, τῆς γράφει σ' ἕνα δεύτερον γράμμα του, νὰ συνδεθῆμι μὲ ἕνα ἀκαθάριστο αἰσθημα, μ' ἕνα αἰσθημα τὸ ὁποῖον νὰ μὴ δώσωμε κανένα ὄνομα, ἀπὸ α ὄφθῃ μήπως τὸ καταστρέψωμε. Κι' αὐθ, γιατί δὲν εἶμαι τότε τρελλὸς ὡστε νὰ ζήτησω ἀπὸ σὲς ἕνα αἰσθημα πού ἔσεις μποοῖτε νὰ ἐμπνεύσετε, μὰ πού ἐγὼ, ἀλλοίμονο! δὲν μπορὶ πειὰ νὰ ἐμπνεύσω. Ἀπαντήσας στὴν ἐπιστολή μου, μού γράφατε κατὰ πολὺ ἁπλοῦς: Μὲ φωνάτε δηλαδὴ ἂν πρέπει νὰ παντρευθῆμι. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι ἔχω τὸ θάρρος ν' ἀπαντήσω στὴν ἐρώτησίν σας αὐτῆ; Θάπρεπε βέβαια νὰ σὲς συμβουλευθῶ σὴν ἕνας φρόνιμος καὶ ἠλιμιόμορος-φίλος... Ἄλλὰ δὲν μπορῶ. Ἐξηγήστε τὸ αὐτό, ὅπως μπορῆτε. Εἶμαι, φαίνεται, περισσύτερον ἀρρωστος ἀπὸ ἀγάπῃ, παρ' ὅσο ἐξανταζόμενος.»

Ὅταν ἔλαβε τὸ γράμμα αὐτὸ τοῦ εἰδώλου της, ἡ Λεοντίνη ἀναστατώθηκε. «Θὰ τὰ ἐγκαταλείψω ὅλα, τοῦ ἔγραψε ἀμέσως, καὶ θάβρω νὰ ἴδω κοντά σας!».

Μιλις τὸ διάβασε αὐτό, ὁ Σατωβριάνδος ἀνησύχησε, φοβούμενος τῆς εὐθύνης πού μπορούσε νὰ τοῦ δημιουργηθῆ μιὰ τέτοια τριλήκη καὶ ἀπερίσκεπτη πράξις τῆς θαυμαστῆς του καὶ τὰ σχόλια τοῦ κόσμου. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ τὴν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σχεδίου της, γράφοντάς της :

«Σὲς ἐξορκίζω, Λεοντίνη, νὰ σκεφθῆσαι καλὰ αὐτὸ πού λογαριάζετε νὰ κάνεις. Ὅποιο καὶ ἂν εἶνε τὸ αἰσθημα πού νοιώθετε γιὰ μένα, θὰ ὑποφέρετε, γιατί δὲν μπορῶ ν' ἀφορώσω οὐδὲ σὲς πειὰ οὐτε τὴν ψυχὴ μου, οὐτε τὸ σῶμα μου... Ἐσεῖς θέλετε νὰ μού παραώσετε ὅλη σας τὴ ζωὴ, μὰ ἐγὼ δὲν εἶμαι σ' ἐθεί πειὰ ν' ἀναλάβω μιὰ τέτοια εὐθύνη. Σὲς τὸν γάμον καὶ σὲς τὸ ἐπιταλαιμώσω: Νὰ μὲ φοβάστε. Ὑπάρχει ἀπὸ τὸ μοιραῖο σὲ μένα. Δὲν ξέρω τί αἰσθημα σὲς ἐμπνέω, ἀσφαλῶς ὅμως τὸ αἰσθημα δὲν εἶνε φιλία. Δὲν εἶνε ὁμοῦ καὶ ἐρὼς, καθὼς μού γράφατε ἐσεῖς. Δὲν ἀγαπᾶ μιὰ γυναίκα μὲ ἔρωτα ἕνα ἄνδρα πού ποτέ της δὲν τὸν εἶδε, καὶ ἰδίως, ἕνα ἄνδρα τῆς ἡλικίας σου. Δὲν εἶνε ὁμοῦ καὶ θαυμασμός, γιατί ὁ θαυμασμός δὲν εἶνε ποτὲ τόσο φλογερὸς... Τί εἶνε λοιπὸν;

«Ἄς προσεχόμενος ὁμοῦ πρὸς σέτε... Προσπαθήστε, ὡστόσο, στὰ λουτρά, καὶ ἐπὶ παρ' ὅλη τὴν προσπάθειά σας νὰ μὴν κάνετε κατὰ πού θὰ μοιάζει μὲ τρελλὴν ἡρωτισμένη. Τί θὰ γίνῃ τότε ἂν σὲς ἀπατήσω; Μού γράφατε καὶ θὰ παύσατε θὰ μ' ἀγαπᾶτε, ὁμοῦ νοιώθετε ὅτι δὲν σὲς ἀγαπᾶτε. Πολὺ καλὰ. Μὰ μήπως κανέτε λάθος; Ἐσεῖς βεβαίᾳ ὅτι ἂν σὲς ἀφῆνα νὰ παρηγορηθῆσαι τόσο γλήγορα καὶ τόσο ἐπιπορευοῦσθε ὅσο νοιώτετε; Καὶ εἶστε βεβαίᾳ ἀκόμη ὅτι ἡ ἐγκαταλείψαις αὐτὴ δὲν θάνοιγε μέσα στὴν ψυχὴ σας μιὰ ἀγίατευτη πληγὴ; Δὲν λαμβάνετε ἔπ' ὄψει σας ἐπὶ μορεῖ νὰ εἶμαι ψυχρὸς, ἐγωιστῆς καὶ ἀνίκαιος; Ἀγαπήσω καὶ ὄχι τέτοιος, ὅπως φαίνομαι στὰ ἔργα μου;»

ζήτημα τοῦ γάμου της, πρῶτα πού ἐπλήγωσε τρεμορὰ τὸν Σατωβριάνδο, γιατί τ' ἔκανε νὰ συλλογιᾶται ἀδιόκοτα πόσο φοβιτὸν πράγμα εἶνε τὰ γηρατειά. Ἐτοί ἡ εὐτυχία τὸν νέον του ἐγγίμει μίος καὶ ζήτησε τὴν ψυχὴ. Ἡ ἰδέα ὅτι μιὰ γυναίκα τὸν ἀγαποῖσε μόνο γιὰ τὴ δόξα του καὶ ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὸν ἐγγίμει μὲ μ' ἀέσαντη πικρία. Ἡ Λεοντίνη τὸν ρωτοῦσε ἂν ἔπρεπε νὰ παντρευθῆ. Πὸς νὰ τῆς ἀπαντοῖσε ὄχι, ἀλλὰ καὶ πὸς πάλι νὰ τὴν ὀθοῖσε νὰ κἀνῃ μιὰ πράξις ἡ ὁποῖα θὰ τὸν στερούσε γιὰ πάντα ἴσως ἀπ' τὴν φιλία της; Χρειάζεστανε διπλωματία στὸ ζήτημα αὐτό καὶ ὁ Σατωβριάνδος πρῶτα νὰ καταφέρει διπλωματικώτατα.

«Ἡ θρησκεία, ἡ ἠθική, ἡ κοινωνία, τῆς ἔγραψε, ὅλα ἐπιβάλλουν τὸν γάμον. Ἐνας τίμιος ἄνθρωπος δὲν μπορῶ ν' ἀποτρέψῃ μιὰ κοπέλλα ἀπ' αὐτόν. Αὐτό μου ὑπαγορεύει ἡ εὐθύνη σου νὰ σὲς γράβω. Ἄπ' τὴν ἄλλη μεριά ὁμοῦ, ἐπειδὴ ἡ ἀπόλυτη ἐλευθερία τοῦ στόμου εἶνε ἐκείνο πού ἀγαπᾶ στῆ ζωῆ καὶ πού συμφωνεῖ μὲ τὸν χαρακτήρα μου, γι' αὐτὸ δὲν θὰ ποτέ ποτὲ στὴν Λεοντίνη μου: «Παντρευθῆτε!» Δὲν μπορῶ οὐτε νὰ σὲς συμβουλεύσω ἐναντίον ἐνὸς καθήκοντος, οὐτε ὁμοῦ καὶ νὰ καταναγκάσω τὴν ἀντ' αὐτῆς τῆς καὶ ἐμπνέει ὁ γάμος. Δὲν θέλω νὰ καταρῶ βαθύτερα στὰ μυστικὰ τῆς καρδίας μου. Ἄς μείνωμε εἰς τὸ σημεῖο αὐτό, σήμερον. Γράφατε μου ταχυτά. Τὰ γράμματά σας σὲς βεβαιώνω εἶνε ὅλη μου ἡ ζωῆ.»

Ἄλλο δὲλόκληρον χρόνιον ἀερίπου βίσταξε ἡ κατάσταση αὐτῆ, ὡ: τὸν Ἰούνιο τοῦ 1829, ὅποτε ὁ Σατωβριάνδος ἐπῆγε στὰ λουτρά τοῦ Κοττερέ, κατ' ἀξίωμα τῆς Λεοντίνης. Ἐκεῖ θὰ τὴν συναντοῦσε, θὰ τὴν ἐβλεπε, θὰ ἔβλεπε ἐπιτελοῦσιν ποιά ἦταν ἡ ἀγνωστὴ αὐτῆ πού ἡ καρδιά της: εἶχε πλησασίαι τόσο τῆ δικῆ του καὶ πού ὡστόσο ἡ ἀπόστασις ἡ ὁποῖα τοὺς χωρῆζε, τὸν ἐκαίμε

ΞΕΝΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας εϋδωμος...επικήδειος

Όταν πέθανε ο γιου. οριστής Λέων Σαρπρόν, φίλος στενός του επίσης πνευματώδους συγγραφέως Σχόλλ, ο πολιτευτής Αιμίλιος Κορρά, έθιωσε να καθίσει τον, να του εκμνησθή τον επικήδειό του. Ένω όμως απήγγελε τον επικήδειο λόγο του, συγγρανήθηκε τόσο, ώστε τάχασε και άρχισε να μπλερδύει το όνομα του Σαρπρόν, με το όνομα του Σχόλλ.

Ο Σχόλλ που ήταν και αυτός στην κηδεία μόλις άκουσε να τον μνημονεύουν για πεθανένο φώναξε στον ρήτορα :

— Άφησε τ' άσεται Κορρά, άφησε για το Θεό, μήπως το πάτη ο θάνατος στα σοβαρά !..

Η φάρσα του Σχόλλ

Ένα άπο το μεγαλύτερα ελαττώματα του Σχόλλ, ήταν... ή λιχουδιά του, Το ελάττωμα για τα όρατα φαγητά, του άρεσε δε να υπερηφανεύεται για τη «δεξιότηρία» της μαγειριστάς του.

Κάποτε έκάλεσε σπίτι του, διάφορους φίλους, να γευ-ατίσουν, μετέπειτόν όποιον, βρισκόταν κι' ο πρίγκιψ Ντ' Όράν, λούκουλος διάσημος.

Οι φίλοι του αυτού συννενοήθηκαν μεταξύ τους, να πούν, έπειτα από το γεύμα, ότι δεν τους άρεσε κανένα από τα φαγητά, για να περιόρισον τον Σχόλλ.

Πράγματι στο τραπέζι δεν βάλαν στο στόμα τους, κανένα από τα φαγητά, στο τέλος οε παραπονεθήκανε στο Σχόλλ, για τα «χάλια» της κουζίνας του. Ο Σχόλλ που ήταν εξυπνότερος κατάλαβε περί τίνος έπρόκειτο, αλλά δεν ειπε τίποτε, κ'ι όταν ο πρίγκιψ, μετά τον καφέ, έπρότεινε να πάνε σε κανένα... ξενοδοχείο για να... φάνε τίποτε, ο Σχόλλ, συμφώνησε ότι είχαν δίκιο, και τους άκολούθησε στο ξενοδοχείο.

Έπιγαν στο «Χρυσό σπίτι», στο φημισμένο αυτό εστιατόριο της εποχής.

Ο Σχόλλ σ' έλη τη διάρκεια του δευτέρου αυτού δείπνου, έμεινε σιωπηλός και έκανε τον λυπημένο για την γκαφα που έπαθε.

Οι συνδιατιήμενες όμως τρώγανε με όρεξη πολλή και δεν έ-ακαν από του να εκφράζονιν αποτίμους τόν θαυμασμό του: για τα όρατα φαγητά και την μαγειρική έν γενει του ξενοδοχείου.

Στο τέλος ο πρίγκιψ έκάλεσε τον μάιτρ-ντ' ότέλ κ' έζήτησε τόν λογαριασμό.

— Ποιόν λογαριασμό, ειπεν ο μάιτρ ντ' ότέλ. Το δείνω σας το προσέφερε ο κ. Σχόλλ.

— Πώς ;

— Τα φαγητά που σας σερβίρισε δεν τα μαγειρέψανε εμείς. Έπειταμαε κατ' έντολήν του και τα πήραμε από το σπίτι του.

Κόκκαλο ο πρίγκιψ, κόκκαλο κ' οι φίλοι του !..

Ένας Πάπας... Κρητικός

Πόσοι νομίζετε ότι ήταν, έως σήμερα, οι Πάπαι Ρώμης ; 265 !..

Από αυτούς 195 ήταν Ίταλοί, 15 Γάλλοι, 14 Έλληνες, 8 Σύριοι, 6 Γερμανοί, 2 Άφρικοί, 2 από τη Σαβόγια, 3 Δαλματικοί και από ένας Άγγλος, Πορτογάλος, Ολλανδός, ένας Σουηδός και ένας Κρητικός.

Επίσης ένας ήταν... γιν αία !

Η Πάπισσα Ίωάννα, την όποιαν όμως δεν συγκαταριθμούνε με τους άλλους και της όποιας ή ύπαρξις διαμφισβητείται.

να μοιάζει με πλάσμα όνειρου.

«Μου εινε πάντα λοιπόν πιστή ή Λεοντίνη μου, της έγω ιφε λίγο ποτ της συναντήσεως του. Πρέπει λοιπόν να πάω να την δω στο Κορρέ ! Μ' άρεσει ο προστακτικ' αυτός τόνος της, και μου ει να εινε βεβαία, ότι θα την ήπακούσω ταπεινά... Άλλά απέφθηκε τάχα καλά ή Λεοντίνη μου τι εινε το να βλέπομε ζωντανό μπροστά μας ένα πλάσμα που μόνο με την φαντασία μας το βλέπαμε ;... Όστόσο θα την ήπακούσω, γιατί και αν άπογοητευθ ή Λεοντίνη μου από την γνωμία μου θα γίνι έτσι πω έλευθέρη,θα γαρρευθ ή από ένα άπαιτλό όνειρο και θα παντρευθ ή χωρίς διαταγμούς και χωρίς τύψεις. Θα ήπαταχθ ή στον δεσμό του γάμου, ο όποιος συντρίβει τελειωτικά όλα τα αισθήματα, που άνθισαν προηγουμένους στην καρδιά ένός ανθρώπου».

Στο ερχόμενο φύλλο θα συνησίσαμε την ιστορία του μικρού αυτού ρομάντζου του Σατωβριάν-δου.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Του Βασιλέως Γεωργίου του Α'

Κάποτε ένας άνωτερος υπάλληλος του Έλεγκτικού Συνεδρίου, ένας συμπάθης γεροντάκος, αγαθότατος τυπος κατά τα άλλα, ο όποιος όμως ειχε το ελάττωμα της λίμης, παρουσιάστηκε στο μακαριτη βασιλέα Γεωργίου τον Α'.

Ήταν ή εποχή ακόμη που ή Έλλάς ερραγίζετο καθημερινώς άπ' όλους τους ξένους, έχθρους και φίλους, πράγμα που πικραίνεσε τη διαφορία του λαού.

Παροσιότερη λοιπόν και ο άνωτερος αυτός υπάλληλος του Έλεγκτικού Συνεδρίου, για να ύποβάλη τις συμβουλές του στον Άνακτα.

— Άδρσιν, Μεγαλειότατε, ειπε στον Βασιλέα, δμδσιν της Βασιλείας θέλει ο Έλληνας λαός...

Κ' ο μακαριτης Βασιλεύς, που τόσο καλά ήξερε τα πρόσωπα και τα πράγματα στην Έλλάδα, κυτιάζοντας τόν αγαθόν γεροντα από πάνω έως κάτω :

— Με ποιόν να δρώσω ; Μ' έσένα ; Του άπάντησε γελώντας.

Όταν ει βασιλείς θυμώνει.

Ο βασιλεύς Γεώργιος ο Α' καταγανακτισμένος από την στάσιν, την όποιαν κρατούσε απέναντι του στη Βουλγή ο Θεοδοός Δεληριάννης, έλεγε μία φορά στον μακαριτη Γεωργιο Θεοτοχη που ήταν τότε Πρωθυπουργός :

— Αδόν τόν γ' οο δεν θά τόν κάνω άλλη φορά Πρωθυπουργό.

— Αδτά, Μεγαλειότατε, του ειπεν ο Θεοτόκης χαμογλώντας, ληγετε τα μόνο σ' έμένα, αλλά μη τα λέτε και σε άλλους, γιατί αυτός που θά με διαδεχθ ήνι ο κ. Δεληριάννης.

Έτσι και πράγματι έγινε.

Εϋτυχίς; μεταθανάτιος

Ο μακαριτης Καζατζής, ο πολιτευτής Ίωαννίνων και Γενικός Διοικητής Μακεδονίας και κατόπιν Σομου, ήταν ένας άνθρωπος τούση έντιμος, όπως απέθανε τούση φτωχός, ώστε δεν άφησε ούτε τα έξοδα της κηδείας του.

Λίγο καιρό πριν πθάνη έλεγε στον κ. Θαλασσινόν, Νομαρχούντα τότε Σόμου, μιλώντας για τη φτώχεια του, σε συνηρησι περί τών ανθρώπων οι όποιοι έλατύνουν ένας άλλων ημερών, κατά την εποχή ελατύνει :

— Αν έργο δεν έξοικονόμωσα τα της ζωής μου, έξοσφάλισα όμως ότι απαιτώ και περισσότερα ίσοσ απο κάθε άλλου για τόν... θάνατό μου.

Κ' έπειδι ο κ. Θαλασσινόν τον κωτιάζε με άπορία, ο Καζατζής έμακούθησε :

— Έγω το παρεσχημο και έτσι θα με θάψουν έν πομπί και μουσικαίς. Έτσι και έγινε.

Μπορεί να έζησε, ο έλλεικτος εκείνος άνθρωπος με στερησίεις, αλλά ή κηδεία του ήταν μεγαλοπρεπής. Στρατός, παρατάξις, μουικές και ή κηδεία του...δημοσίαι δαπάνη !

Τι έρχαν ο Καναβός

Όταν ο μακαριτης Νικόλαος Καναβός, πατέρας του τώος ύπουρου και νύν Γενικού Διοικητού Μακεδονίας, έξελεγη ρουλετιερ Ναυπακτίας και πρωτοήλες στην Άθηνα, έπιχε ένα μεσομερι στο εστιατόριο του μακαριτη του Σχοτσία στα Χαντεία για γεμναστική.

Κυθισε λοιπόν σ' ένα τραπέζι, αλλά το γκαρσόνι δεν φαινόταν πουθενά. Χτύπησε τότε το πηροει στο πάτο.

— Άμέσως ! φώναζε το γκαρσόνι, από μακριά, χωρίς όμως και να πλησίαισθ. Ο Καναβός ξαναχτύπησε :

— Εϋδύς ! φώναζε το γκαρσόνι. Μα ούτε και τη φορά αυτή έ-πλησίαισε.

Σε λίγο ξαναχτύπησε ο Καναβός.

— Έρψασε ! φώναζε το γκαρσόνι.

— Άλλά κανεις δεν... έρψανε.

Άπογοητευμένος τότε ο Καναβός σηκώθηκε να φύγη. Προηγουμένους όμως διεμνήθηκε προς το ταμείον, όπου καθότανε ο μακαριτης Σχοτσίας και του ειπε :

— Τόν λογαριασμό μου, κύριε, γιατί ειμαι βιστικός...

— Τι έπιχε ο κύμιος ; τόν φώτισε χαμογελώντας ο ξενοδόχος.

— Ένα «άμέσως», ένα «εϋδύς» και ένα «έρψασε !» του άπαντά ο Καναβός.

Κόκκαλο ο ξενοδόχος.

Η έλευθερία του Ίβανάτου

Όταν άνηγγέλλθη ή άπόφασις διά της όποιας κατεδικάζετο εις θάνατον ο Κροσταγερσακάρης, ο δολοφόνος του μακαριτη Δεληριάννη, αυτός έγρίσε και ειπε στους δημοσιογράφους και τούς άλλους περιτριγυρισθ :

— Τώρα πια δεν φοβάμαι κανένα. Αυτές τις στιγμές, πού άνήκω πια στο θάνατο, αιδόναμαι την έλευθεριαν μου !..

